



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
КжЗ 18/22
17.2.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, као суд трећег степена, у већу састављеном од судија: Милимира Лукића, председника већа, мр Сретка Јанковића и Маје Илић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Слађана Лазића, као записничара, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 2 у вези става 1 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Страхиње Маричића, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 171/22 од 31.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 17.02.2023. године, у одсуству уредно обавештеног АЈТ-а у Београду, а у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Страхиње Маричића, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ ЖАЛБЕ браниоца окривљеног АА, адвоката Страхиње Маричића, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 171/22 од 31.05.2022. године, у делу одлуке о **кривичној санкцији**, тако што Апелациони суд у Београду окривљеном АА, а због извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 2 у вези става 1 КЗ, за које је оглашен кривим ожалбеном пресудом, применом одредби члана 4, 42, 54, 64, 65 и 66 КЗ, изриче **УСЛОВНУ ОСУДУ**, тако што му за наведено кривично дело утврђује казну затвора у трајању од **6 (шест) месеци** и одређује да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од **2 (две) године**, од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док се у осталом делу жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Страхиње Маричића, **ОДБИЈА** као неоснована и ожалбена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 171/22 од 31.05.2022. године, усвојена је жалба јавног тужиоца Трећег основног јавног тужилаштва у Београду, те је преиначена пресуда Трећег основног суда у Београду К.бр.112/21 од 14.09.2021. године,

након чега је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 2 у вези става 1 КЗ и за које му је изречена условна осуда, којом му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити ако окривљени у року од 3 (три) године не учини ново кривично дело. На основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП-а, оштећени ББ се ради остваривања имовинско-правног захтева упућује на парницу. На основу одредбе члана 264 ЗКП-а, обавезује се окривљени АА на плаћање трошкова кривичног поступка и паушала, о чијој висини ће одлучити првостепени суд накнадно, посебним решењем.

Против наведене пресуде благовремену жалбу је изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Страхуња Маричић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи ожалбену пресуду тако што ће окривљеног у целости ослободити од оптужбе за извршење кривичног дела које му је стављено на терет или да укине ожалбену пресуду и предмет упути на поновно суђење, са предлогом да бранилац буде обавештен о седници већа.

У свом поднеску Ктж.бр.1009/22 од 29.09.2022. године, Апелационо јавно тужилаштво у Београду је предложило да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Страхуње Маричића, одбије као неоснована и ожалбена пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 бр.171/22 од 31.05.2022. године, потврди.

Апелациони суд у Београду, као суд трећег степена, је одржао седницу већа у одсуству уредно позваног Апелационог јавног тужиоца у Београду, а у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Страхуње Маричића, на којој је размотрио предлог у изјављеној жалби, те предлог Апелационог јавног тужиоца из цитираног поднеска, а након што је ожалбену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

По налажењу већа Апелационог суда у Београду, као суда трећег степена, да је окривљени АА извршио кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 2 у вези става 1 КЗ и то тако што је дана 25.08.2015. године у ..., у Станици ... напао и претио да ће напасти службено лице, комуналног полицајца Градске управе Града Београда, оштећеног ББ, у вршењу службене дужности контроле комуналног реда на ..., при чему је службеном лицу нанета лака телесна повреда, на тај начин што је најпре оштећеном упутио претњу речима: “Скини униформу да те пребијем, отворићу ти лобању”, након чега је истог ударио шаком стиснутом у песницу у пределу врата, Апелациони суд у Београду, као суд трећег степена, је у ожалбеној пресуди утврдио анализом свих доказа како посебно, тако и у међусобној повезаности.

У изјављеној жалби бранилац окривљеног детаљно и исцрпно анализира чињенично стање у списима предмета и закључке првостепеног суда, указујући да у конкретном предмету није доказано да је окривљени напао, односно нанео лаку телесну повреду оштећеном, нити да му је претио, детаљно анализирајући исказе

саслушаних сведока полицајаца ВВ и ГГ, као и исказе сведока оштећеног и његовог колеге комуналног полицајца, указујући да је првостепени суд правилно донео ослобађајуће пресуде у односу на окривљеног, те да је другостепени суд морао применити одредбу члана 16 став 5 ЗКП-а, која прописује да ће сумњу у погледу чињеница од којих зависи постојање обележја кривичног дела суд решити у корист окривљеног, а да је чланом 15 став 2 ЗКП, прописано да је терет доказивања оптужбе на тужиоцу, те на темељу тих одредби требао окривљеног да ослободи од оптужбе.

Своје утемељење да је управо окривљени извршилац кривичног дела, Апелациони суд у Београду у ожалбеној пресуди је засновао на анализи и оцени свих изведених доказа у току трајања овог кривичног поступка. Такође, Апелациони суд је приликом доношења ожалбене пресуде анализирао и исказе саслушаних сведока полицајаца ВВ и ГГ, које нису виделе сам физички контакт окривљеног и оштећеног пре него што су зачуле да неко дозива упомоћ, те да је упомоћ дозивао и оштећени, а не само окривљени. Дакле, околности критичног догађаја у односу на које суд у ожалбеној пресуди налази да у потпуности треба прихватити исказе наведених сведока тичу се заправо дешавања која следе након инкриминисаног напада окривљеног на оштећеног. Према правилном ставу Апелационог суда, у ожалбеној пресуди из исказа саслушаних полицајаца несумњиво произлази да оне нису виделе догађај који је претходио дозивању упомоћ, па је према ставу суда ослобађајућа пресуда (која је преиначена ожалбеном пресудом) неосновано превасходно заснована на исказима ових сведока који нису непосредни очевици тренутка у коме се инкриминисани догађај одиграо.

Надаље, како правилно закључује у ожалбеној пресуди Апелациони суд у Београду, првостепени суд је у ослобађајућој пресуди пропустио да цени чињеницу да је сведок ВВ, дајући исказ у претходној фази поступка пред јавним тужиоцем, изричито навела да су и оштећени и окривљени затражили медицинску помоћ након предметног инцидента. Дакле, иако су искази сведока ВВ и ГГ јасни и уверљиви, по правилном закључку из ожалбене пресуде, ови докази нису у битном послужили као основ за утврђење чињеничног стања, будући да сведоци нису чуле ни виделе догађај који је описан оптужбом, већ су се пред судом изјашњавале о околностима које су том догађају претходиле или су следиле након њега о чему је напред било речи.

Такође, свој закључак у ожалбеној пресуди да је окривљени извршилац кривичног дела на начин описан у изреци, другостепени суд је засновао најпре на налазу и мишљењу судског вештака др Милоша Јанчића од 24.07.2019. године и медицинске документације за оштећеног, из којих произлази да је оштећеном ББ лекарска помоћ пружена у амбуланти ..., где је прегледан од стране надлежног лекара опште праксе и упућен у Ургентни центар ради даље дијагностике и третмана, да је према налазу и мишљењу судског вештака ББ критичном приликом задобио нагњечину у пределу врата, која повреда представља лаку телесну повреду, а која припада скупини механичких повреда људског тела по врсти и карактеру нанетих тупином активно замаханутог механичког оруђа, могуће замаханутом шаком стиснутом у песницу и критичном приликом је остварен најмање један контакт између механичког оруђа које повређује тело и тела оштећеног. При томе је вештаку предочен и део одбране окривљеног са записника о главном претресу од 06.03.2019. године, на који је судски

вештак изнео закључак да повреде констатоване у налазу и мишљењу нису могле настати на тај начин што би неко треће лице, као што то окривљени тврди, покушало да одвоји оштећеног од окривљеног. Дакле, према ставу Апелационог суда, у ожалбеној пресуди налазом и мишљењем судског вештака др Милоша Јанчића и усменим образложењем датим на главном претресу, оповргнута је одбрана окривљеног АА о томе да повреду оштећеном није нанео, односно да га није ударио шаком стиснутом у песницу у пределу врата.

Надаље, према налажењу Апелационог суда, у ожалбеној пресуди оштећени ББ је током целог поступка, како претходног и тако на главном претресу, у битном остао доследан у тврдњи да га је окривљени физички напао и да му је упутио претњу: “Скини униформу да те пребијем, отворићу ти лобању” и његов исказ је оцењен као логичан, јасан и уверљив. Из исказа наведеног сведока следи да је он током целог трајања поступка био изричит у тврдњи да му је окривљени нанео ударац у пределу врата, као и у погледу упућених претњи, а за које кривично-правне радње се оптужницом окривљени терети и доказивање једино ових кривично-правних радњи је било предмет конкретног кривичног поступка.

Из исказа сведока ДД произлази да се он сећа момента када је окривљени АА оштећеног ББ ударио руком у врат, након чега су и он и оштећени кренули да хватају окривљеног како би га ставили у положај за везивање, што нису учинили, јер се појавио још један полицајац и две полицајке које су биле у канцеларији. Према правилном закључку из ожалбене пресуде, исказ наведеног сведока је у погледу свих битних чињеница важних за утврђење правилног и потпуног чињеничног стања доследан, како у претходном, тако и на главном претресу, а како је овај сведок био у непосредној близини окривљеног и оштећеног и могао је јасно да види радњу коју је окривљени предузео према оштећеном и могао да чује претње које му је упућивао, то је правилно исказ овог сведока оцењен као непристрасан, истинит и између осталих доказа и на њему је засновано чињенично стање као у изреци ожалбене пресуде.

Дакле, и сведок ДД и оштећени ББ су у својим исказима недвосмислено потврдили да је окривљени оштећеном задао један ударац руком у врат, а код оваквих доказа – сагласних изјава два комунална полицајца, постојање медицинске документације и налаза судског вештака медицинске струке у коме је наведено да су повреде констатоване код оштећеног могле настати управо на начин како је то оштећени описао, те упутио претње наведене у изреци пресуде, то по правилном ставу Апелационог суда у ожалбеној пресуди су се у радњама окривљеног АА стекла законска обележја кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 2 у вези става 1 КЗ, а које је окривљени учинио у урачунљивом стању, при чему је био свестан свога дела и хтео извршење и био свестан да је његово дело забрањено, а за које кривично дело је оглашен кривим.

Апелациони суд у Београду је одлуку о висини и врсти кривичне санкције донео имајући у виду све околности из члана 54 КЗ, које утичу на то да кривична санкција буде правилно одабрана, а њена висина правилно одмерена, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да је окривљени АА породичан

човек, ожењен, отац двоје малолетне деце, док је као отежавајуће околности ценио ранију осуђиваност, како то произлази из Казнене евиденције, те је закључио да ће се и претњом казном на окривљеног довољно утицати да убудуће не врши оваква и слична кривична дела, због чега је окривљеном изрекао условну осуду. Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду, као суда трећег степена, олакшавајућим околностима на страни окривљеног, суд у ожалбеној пресуди није дао адекватан значај, због чега је усвајањем жалбе браниоца окривљеног побијана пресуда преиначена у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеном изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од шест месеци са роком провере у трајању од две године, налазећи да ће се висином запрећене утврђене казне и одређеним роком проверавања остварити сврха изрицања кривичних санкција, те да је оваква условна осуда адекватна како тежини извршеног кривичног дела, тако и личности окривљеног као извршиоца.

Из изнетих разлога, а на основу одредбе члана 457 и члана 459 став 1 ЗКП-а, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-виши саветник
Слађан Лазић, с.р.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Милимир Лукић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић